அல்பிரட் துரையப்பா முதல் காமினி வரை

அரசியல் தொடர்

அற்புதன் எழுதுவது

அகதிமுகாம்களில் மனிதவேட்டை

சுற்றிவளைக்கப்பட்ட கிராமம்

வன்னியில் மாங்குளம் முகாம் பால்ராஜ் தலைமையில் புலிகள் நடத்திய தாக்குதல் வெற்றிகரமாக முடிந்திருந்தது.

முகாமில் இடிபாடுகளுக்கிடையே கைப்பற்றப்பட்ட ஆயுதங்களை கணக்கிட்ட புலிகளுக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை.

ஒருபகுதி ஆயுதங்கள் முகாமில் எங்கோ மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று சந்தேகித்தனர்.

முகாம் தாக்குதலின்போது தப்பிச் சென்ற படையினரை தேடியழிக்கும் நடவடிக்கையும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மாங்குளத்திலிருந்து தப்பிய படையினருக்கு வவுனியாவுக்கு தப்பிச் செல்வதற்கான திசையறி கருவியாக மாறியது லக்சபானா மின்சார லைன். அந்த லைனை வைத்தே பாதை கண்டுபிடித்து வவுனியாவுக்கு சென்றனர்.

அந்த விடயம் புலிகளுக்கு தெரியவந்து விட்டது. சேமமடுப் பகுதியில் வந்து மிதந்து தான் படையினர் வவுனியா செல்ல வேண்டும்.

சேமமடுப் பகுதியில் புலிகளின் அணி ஒன்று காத்திருந்தது. அவர்களது கண்ணில் பட்டனர் ஐந்து இராணுவத்தினர்.

ஆயுதங்களோடு வந்த அவர்களை மறித்த புலிகள் கைகளை தலைக்குமேலாக உயர்த்துமாறு கூறினார்கள்.

புலிகளிடம் மாட்டினால் சித்திரவதை செய்வார்கள் என்று நினைத்த ஒரு இராணுவவீரர் சடுதியாக ஒரு காரியம் செய்தார்.

கைக்குண்டின் கிளிப்பை உருவி எறிந்துவிட்டு கைக்குண்டை வயிற்றோடு அணைத்தபடி தரையில் குப்புறப்படுத்துவிட்டார்.

கைக்குண்டு வெடித்து அவர் பலியானதுடன், அருகில் நின்ற புலி ஒருவரும் பலியானார்.

ஏனைய புலிகள் தரையோடு படுத்து நிலை எடுத்தனர். அந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி நான்கு இராணுவத்தினரும் தப்பிச்சென்று விட்டனர்.

அதிகாரி கைது

பன்றிக்கெய்த குளம் என்ற இடத்திலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் புகையிலை சிப்பங்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன.

மாங்குளம் சமரில் சிக்கி கால் இழந்த அதிகாரி ஒருவரும், அவருக்கு பாதுகாப்பாக படையினர் சிலரும் அப்பாடசாலைக்குள் பதுங்கி இருந்தனர்.

தேடுதல் நடத்திய புலிகள் அவர்களைக் கைது செய்தனர். அதிகாரியிடம் ஆயுதங்கள் பற்றிய தகவல்களைக் கேட்டனர்.

மண்ணுக்கு
சருகுகள்
மட்டும் சொந்தமல்ல
எங்கள் கருகிய
எலும்புக் கூடுகளும் தான்

தன்னை சுட்டுக் கொன்றுவிடுமாறு அந்த அதிகாரி புலிகளிடம் கோரினார்.

மாங்குளம் முகாமுக்குள் இருந்த கிணறு ஒன்றுக்குள் ஆயுதங்களை தூக்கிப் போட்டுவிட்டு, அவை தெரியாமல் இருக்க பலியான படையினரின் உடல்களையும் மேலே போட்டுள்ளதாக அந்த அதிகாரி தகவல் கொடுத்தார். ஆயுதங்கள் புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டன.

பின்னர் அவரை சிகிச்சை கொடுக்க புலிகள் அழைத்துச் சென்றனர். சிகிச்சை பயனற்றுப்போனதால் அதிகாரி மரணமானார்.

இராணுவ நகர்வு

மாங்குளம் முகாம் தாக்கப்பட்டதும் வவுனியாவில் இருந்து இராணுவம் நகர்ந்து பூந்தோட்டம் அருகே முகாம் ஒன்றை அமைத்திருந்தது.

மாங்குளத்தில் இருந்து தப்பி வரும் படையினருக்கு உதவுவதற்கே இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

இந்த முகாம் அமைப்பதற்காக வந்த இராணுவத்தினரால் 9 வீடுகள் இடிந்து தரைமட்டமாக்கப்பட்டன.

சிவபாதம், ஜனார்த்தனி, கனகசபாபதி, சற்குணதாஸ, சோதிமதி, உதயகுமார், நடராசா, சிவலோகநாதன், சந்திரன் ஆகியோரே தங்கள் வீடுகளை இழந்தனர்.

பூந்தோட்ட இராணுவ முகாமின் காரியாலயம் பூந்தோட்டம்பாடசாலைக்கு முன்பாக பகலில் இயங்கியது.

இரவு நேரத்தில் கன்னிச்சாமி என்பவரது வீட்டில்தான் முக்கிய அதிகாரி தங்குவார். அதுபற்றிய பல்வேறு வதந்திகளும் பரவியிருந்தன.

இக்காலகட்டத்தில் நடந்த இன்னொரு சம்பவமும் மக்களை அச்சுறுத்தியது.

வவுனியா புளியடிப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் பொலிஸ் காவலரண் புலிகளால் தாக்கப்பட்டது. நாலு பொலிசார் பலியாகினர்.

இதனையடுத்து அப்பகுதியில் சிவசோதி என்பவரும், அவரது குடும்பமும் இரவோடு இரவாக காணாமல் போனது.

சிவசோதி அவர் மனைவி உட்பட ஐந்துபேர் காணாமல் போயினர்.

விடிந்து பார்த்தபோது அவர்கள் படுத்திருந்த பாய் அப்படியே கிடந்தது. தலையணைக்கு கீழே சிவசோதியின் மனைவி கழற்றி வைத்திருந்த நகை அப்படியே இருந்தது. தூங்கச் செல்ல முன்பாக நகையை கழற்றி வைத்துவிட்டு தூங்குவது அவர் வழக்கம்.

குடும்பத்தோடு அவர்களை காணாமல் போகச் செய்தது யார்? என்பதை பொதுமககள் ஊகித்துக் கொண்டாலும் பயம் காரணமாக வெளியே சொல்லவில்லை.

கிழக்கில் அநியாயம்

இரண்டாம் ஈழப்போர் மூண்டபின்னர் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களால் தங்கள் வீடுவாசல்களை விட்டு வந்த அம்பாறை மாவட்ட தமிழர்கள் பலர் பொத்துவில் அகதி முகாமில் தங்கியிருந்தனர்.

1990 ஆகஸ்ட்மாதம் இரண்டாம் திகதி பொத்துவில் அகதி முகாம் திடீரென்று பாதுகாப்பு படையினரால் முற்றுகையிடப்பட்டது.

பொலிசாரும், விசேஷ அதிரடிப் படையினரும் இணைந்தே முற்றுகை நடத்தினர்.

முகாமிலிருந்தோர் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். குழந்தைகள் பயத்தில் வீறிட்டு அழுதன.

முகாமில் முதியவர்கள், குழந்தைகள், பெண்கள் உட்பட 150பேர்வரை தங்கியிருந்தனர்.

அத்தனைபேரையும் முகாமுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அதில் 30 பேரை மட்டும் விசாரித்துவிட்டு விடுதலை செய்தனர்.

அந்த முப்பது பேரில் படையினருக்கு தகவல் கொடுப்போர் சிலரும் இருந்தனர்.

மீதி 120 பேரும் முகாமில் வைத்து விசாரிக்கப்பட்டனர். இரவிரவாக அவர்களது கூக்குரல்கள் கேட்டவண்ணம் இருந்தன என்று உறவினர்கள் கூறினார்கள்.

இக்கைதுகள் நடந்த இரண்டாவது நாள், கைதானவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் இருந்து பெரும் புகை கிளம்பியதாகவும், கொல்லப்பட்டவர்களின் உடல்கள் எரிக்கப்பட்டனவா? அல்லது உயிரோடு எரிக்கப்பட்டனரா? என்ற கேள்விகளுக்கு இதுவரை விடை கிட்டவில்லை.

இந்த நெஞ்சை உலுக்கும் மனித வேட்டை நடந்தும் பிரேமதாசா அரசு நீதி விசாரணை நடத்த முன்வரவில்லை.

யாரும் தம்மால தடுத்துவைக்கப்படவில்லை என்று கைவிரித்தது விசேஷ அதிரடிப்படை.

வந்தாறுமூலையில்

பொத்துவிலில் படுகொலை வேட்டை நடந்த ஒரு மாதத்தின் பின்னர் இன்னொரு கொடூர வேட்டை வந்தாறுமூலையில் நடந்தது.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வந்தாறுமூலையில் உள்ள கிழக்கு மாகாண பல்கலைக்கழக அகதி முகாமிலும் தமிழ் அகதிகள் தங்கியிருந்தனர்.

1990 செப்டம்பர் 5ம் திகதி புழுதியைக் கிளப்பியபடி விரைந்து வந்த இராணுவ ஜீப் வண்டிகள் அகதிமுகாமின் முன்னால் நின்றன.

சீருடைகளுடனும், சீருடைகள் இன்றியும் ஆயுதங்களுடன் இராணுவத்தினர் வரிசையாக ஜீப்புக்களில் இருந்து உதிர்நதனர்.

வரும்போதே வேட்டைக்கான திட்டத்தோடு வந்ததால், இரண்டு பஸவண்டிகளும் அவர்கள் பின்னாலேயே வந்து தரித்து நின்றன.

இராணுவத்தினரோடு முகமூடிகள் அணிந்த தலையாட்டிகளும் வந்திருந்தனர்.

இராணுவத்தினருக்கு தலைமை தாங்கியவர் கப்டன் முனாஸ்.

ஆண்கள் தனியாகவும், பெண்கள் தனியாகவும் நிற்குமாறு கட்டளையிட்டனர்.

அதன்படி வரிசையாக நின்ற ஆண்களை முன்னால் வருமாறு கட்டளையிட்டனர். அவர்கள் நடந்து செல்லும்போது முகமூடிகள் தலையை ஆட்டியவர்கள் உட்பட 158 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

தங்கள் கணவர்மாரை கைது செய்ய வேண்டாம் என்று மனைவிமார் கதறியழுதனர். விழுந்து புரண்டு மன்றாடினார்கள்.

கைது செய்யப்பட்டவர்களின் கைகள் பின்புறமாக கட்டப்பட்டன. அதனைப் பார்த்ததும் அகதி முகாமில் இருந்த உறவினர்கள் மரண ஓலம் எழுப்பினார்கள். மார்பில் அடித்து அரற்றினார்கள்.

எதனையும் காதில் வாங்காமல் அத்தனை பேரையும் பஸ் வண்டிகளில் திணித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

"விசாரணை நடத்திவிட்டு உடனே திருப்பி அனுப்பிவிடுவோம்" என்று போகும்போது கூறி விட்டுப்போகவும் மறக்கவில்லை.

புலிகளின் தளபதி பால்ராஜ்

அப்படிக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களில் பதினொரு வயதுச் சிறுவனும் இருந்தான். அந்தச் சிறுவனையாவது விடுங்கள் என்று கெஞ்சினார்கள். அதற்கும் செவிசாய்க்கவில்லை.

மறுப்பு வந்தது

செப்டம்பர் 07ம் திகதி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன மாலைச் செய்தியில் "சந்தேகத்தின்பேரில் 148 பேர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர்" என்று அறிவித்தது.

ஆனால் அதன்பின்னர் பாதுகாப்பு அமைச்சு விடுத்த அறிக்கையில் 05.09.90ல் 32 பேர் மட்டுமே கைது செய்யப்பட்டதாகவும், 24 மணி நேரத்திற்குள் அவர்களும் விடுதலை செய்யப்பட்டதாகவும் கூறப்பட்டது.

பதினொரு வயதான வி.விஜயரதனம், எஸ்.சுதாகரன் (16) ஆகியோரது பெயர்களும் விடுதலையானவர்கள் பட்டியலில் அரசால் வெளியானது. ஆனால் அவர்கள் இருவரும் வீடு திரும்பவே இல்லை.

158 பேரும் சித்திரவதையின் பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

இந்த படுகொலை வேட்டைக்கு பொறுப்பான நான்குபேர் பின்னர் அடையாளம் காணப்பட்டனர்.

செங்கலடி இராணுவ முகாமைச் சேர்ந்த கப்டன் களு ஆராய்ச்சி, மட்டுநகர் புலனாய்வு பிரிவைச் சேர்ந்த டயஸ் ரிச்சேர்ட், வாழைச்சேனை இராணுவ முகாம் கொமாண்டர் மேஜர் மஜீத், மட்டுநகர் முகாமைச் சேர்ந்த மேஜர் மொஹான் சில்வா ஆகியோரே இனம் காணப்பட்டனர்.

இவர்களில் டயஸ் ரிச்சேர்ட் தன்னை ஒரு முஸ்லிமாக காண்பிப்பதற்காக தன் பெயரை கப்டன் முனாஸ் என்று கூறிக்கொண்டு பிரபலமானவர்.

பொத்துவில் அகதி முகாம், வந்தாறுமூலை அகதிமுகாம் படுகொலைகளை மூடி மறைக்கவே அரசு முயற்சித்தது.

சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை உட்பட பல அமைப்புக்கள் அரசை கடுமையாக விமர்சித்தன.

அதனால் வேறு வழியின்றி வந்தாறுமூலை அகதி முகாம் தொடர்பான விசாரணைகள் நடந்தன.

அப்போது பிரேமதாசா அரசுக்கு மனித உரிமைகள் பணிக்குழு என்ற அமைப்பு இருந்தது. (அந்தக் குழுவை கலைத்து விட்டே மனித உரிமை ஆணைக்குழு என்ற பெயரில் அமைப்பை நிறுவியது சந்திரிக்கா அரசு.)

மனித உரிமைகள் பணிக்குழு சற்றுச் சுதந்திரமாக செயற்பட்டது. கிழக்கில் பல படுகொலை வேட்டைகள் நிகழ்ந்தமையால் ஒரு சிலவற்றிலாவது உண்மையைக் கூறியாகவும் வேண்டுமே. அதனால் மனித உரிமைகள் பணிக்குழுவினர் வந்தாறுமூலையில் காணாமல் போனோரின் உறவினர்களிடம் வாக்குமூலங்களை பதிவு செய்தனர்.

மனித உரிமைகள் பணிக்குழுவின் தலைவர் ஜே.எல்.ஏ.சோசாவின் கையொப்பமுடன் மூன்று பக்க அறிக்கை ஒன்று அரசுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இதிலும் ஒரு வேடிக்கை என்ன தெரியுமா? சம்பவம் நடந்தது 1990 செப்டம்பரில். அது தொடர்பான மூன்று பக்க அறிக்கை வெளியிட நான்கு ஆண்டுகள் தேவைப்பட்டன. 1994 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தான் மனித உரிமை பணிக்குழுவின் அறிக்கை வெளியானது.

ஆட்சிமாற்றம் நிகழவிருந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் கடந்தகால ஆட்சியில் நடந்த படுகொலைகள் பற்றிய அறிகையை துணிந்து வெளியிட முடிந்தது.

அந்த அறிக்கையிலும் கப்டன் முனாஸ் உட்பட இராணுவத்தினர் பலர் சம்பவத்தை நேரில் கண்ட பல்கலைக்கழக அதிகாரிகளால் அடையாளம் காணப்பட்டனர் என்பதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

அந்த அறிக்கை பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகியது. காணாமல்போன 158 பேரின் குடும்பத்தினருக்கு மரண அத்தாட்சிப்பத்திரம் வழங்கி உரிய நஷ்டஈடு கொடுக்குமாறு சிபாரிசு செய்யப்பட்டது.

இன்றுவரை அந்த அறிக்கை குப்பைக்கூடையில்தான் இருக்கிறது.

1994ல் பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த புதிதில் தென்னிலங்கையில் பொல்கொட வாவி உட்பட பல இடங்களில் தமிழர்களது உடல்கள் வீசியெறியப்பட்டு கிடந்தன.

அந்த விடயம் புதிய அரசுக்கு தலைவலியாக மாறியது அதனால் தீவிரமாக ஆராய்ந்தபோது திடுக்கிடும் விபரங்கள் வெளியாகின.

கொழும்பு புல்லர்ஸ் வீதியில் இருந்த விசேஷ அதிரடிப்படை முகாமில் வைத்தே கொலைகள் நிகழ்ந்தன. சந்தேகத்தில் கைதானவர்கள் கொல்லப்பட்டு ஆறுகளில் வீசியெறியப்பட்ட உண்மை அம்பலமானது.

இப் படுகொலைகளுக்காக கைது செய்யப்பட்டவர்களில் முக்கியமானவர் கப்டன் முனாஸ்.

வந்தாறு மூலையில் தொடங்கி பொல்கொட ஆறுவரை அவரது கைகள் நீண்டுள்ளன என்பது உறுதியானது.

ஆனால் நீதிமட்டும் கிட்டவில்லை.

பொல்கொட வாவி விவகாரத்தில் கைதான கப்டன் முனாஸ் உட்பட அனைவரும் விடுதலையாகிவிட்டனர்.

மனித உரிமைகள் பணிக்குழுவும் இந்த ஆட்சியில் கலைக்கப்பட்டு, மனித உரிமை ஆணைக்குழு கொண்டுவரப்பட்டது.

அந்தப் பணிக்குழுவாயினும் காணாமல் போனோரின் உறவினர்களிடம் வாக்குமூலங்களாயினும் பெற்றிருந்தது.

இன்றைய ஆணைக்குழுவால் அது கூட முடியாமல் உள்ளது.

செப்டம்பர் 09

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள சத்துருக் கொண்டான் கிராமம் 1990 செப்டம்பர் 09ம் திகதி சுற்றிவளைக்கப்பட்டது.

சீருடையுடனும், சிவில் உடையுடனும் சென்றவர்கள் மாலை 5.30 மணியளவில் கிராமத்தை சுற்றிவளைததனர்.

வீடுகளில் உள்ள அனைவரையும் உடனடியாக வீதிகளுக்கு வருமாறு கட்டளையிடப்பட்டது. கட்டளையை மீறுபவர்கள் வீடுகளுக்குள் வைத்தே சுட்டுக்கொல்லப் படுவார்கள் என்று எச்சரிக்கப்பட்டனர்.

(தொடர்ந்து வரும்)